

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขสี่สิบเก้า

การเผยความจริง: เสียงร้องยามเที่ยงคืน บทบาทของอิสลาม
และกระบวนการทดสอบขั้นสุดท้ายในยุคสุดท้าย

Jeff Pippenger
2024-01-13

ความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นซึ่งเกิดขึ้นเมื่อ นิมิตแห่งแม่น้ำอูล ถูกเปิดผนึกในปี ค.ศ. 1798 ได้ก่อให้เกิดกระบวนการแห่งการทดสอบซึ่งบรรลุถึงจุดสูงสุดในขบวนการเสียงร้องยามเที่ยงคืนในปี ค.ศ. 1844 เสียงร้องยามเที่ยงคืนแห่งยุคสุดท้ายซึ่งบัดนี้กำลังถูกเปิดผนึกนั้น ได้รับการเป็นตัวแทนโดยประวัติศาสตร์นั้น และรวมเอาความจริงแห่งการทดสอบอย่างเดียวกันกับในประวัติศาสตร์นั้นไว้ด้วย เพราะข่าวสารเสียงร้องยามเที่ยงคืนซึ่งบัดนี้กำลังถูกเปิดผนึกนั้น เป็นการฟื้นคืนอัญมณีของมิลเลอร์

“บัดนี้ ความจริงทั้งหลายที่เราได้รับในปี 1841, '42, '43, และ '44 จะต้องได้รับการศึกษาและประกาศออกไป ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สาม ในกายภาคหน้าจะได้รับการประกาศด้วยเสียงอันดัง จะมีการมอบข่าวสารเหล่านั้นด้วยความแน่นอนอย่างจริงจังและด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณ”
Manuscript Releases, volume 15, 371.

แก่นเรื่องหลักของข่าวสารเชิงพยากรณ์แห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ในยุคของเราคือบทบาทของอิสลามแห่งวิบัติประการที่สาม วิบัติทั้งสามของอิสลามล้วนได้รับการเป็นภาพแทนไว้บนแผ่นศิลาทั้งสองของอาบาคูก
ข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนของยุคสุดท้ายเริ่มถูกแกะผนึกเมื่อเกิดความผิดหวังในวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 เมื่อเวลาออกของยุคสุดท้ายได้มาถึง ดังเช่นข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์ของกลุ่มมิลเลอร์ไรต์
ข่าวสารของยุคสุดท้ายย่อมได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องที่ละชั้น จนกระทั่งไปถึงจุดที่เป็นภาพแทนโดยการประชุมค่ายที่เฮ็กซีเตอร์ ณ จุดนั้น พวกหญิงพรหมจารีไม่มีมิกฉแห่งน้ำมัน หรือไม่มี

คำประกาศวิบัติของอิสยาห์ที่มีต่อบรรดาคนช่างเยาะเย้ยซึ่งปกครองประชาชนแห่งเยรูซาเล็ม ชี้ให้เห็นว่านิมิตนั้นได้กลายเป็นเสมือนหนังสือที่ผนึกไว้สำหรับบรรดาคนเมาแห่งเอฟราอิม ในข้อความตอนหนึ่งของอิสยาห์ งานแห่งการเปลี่ยนสัญลักษณ์ของซาตานให้เป็นสัญลักษณ์ของพระเจ้า ดังที่ได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ของลัทธิแอ็ดเวนตีสม์ ฟังถือว่าเป็นดังดินเหนียวในมือช่างหม้อ งานนั้นคือการสถาปนาค่านิยมของ “สิ่งประจำวันที่ต่อเนื่อง” ให้เป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์ ทั้งที่แท้จริงแล้วมันเป็นสัญลักษณ์ของซาตาน เมื่อดาเนียลใช้คำว่า “tamid” เป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา เขาได้เลือกคำนั้นด้วยจุดประสงค์เชิงสัญลักษณ์ เพราะคำนั้นมีความหมายว่า “ต่อเนื่อง”

มีอำนาจอยู่สามประการที่นำโลกไปสู่อาร์มาเกดดอน และประการแรกในบรรดาอำนาจทั้งสามนั้นคือพญานาค (ลัทธินอกศาสนา) พญานาคได้เริ่มต้นการสงครามของมันต่อพระเจ้าในสวรรค์ และพญานาคยังคงดำเนินสงครามนั้นต่อไปจนถึงปลายแห่งสหัสวรรษ เมื่อในที่สุดมันก็ถูกทำลายลง

และเมื่อครบกำหนดพันปีแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกจากคุกของมัน และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชนชาติซึ่งอยู่ ณ สี่มุมโลก คือ โลกและมากอก เพื่อรวบรวมพวกเขาเข้าสู่สงคราม จำนวนของพวกเขาจะมากดุจทรายในทะเล

และพวกเขาได้ขึ้นมาหัวพันพิภพ และโอบล้อมค่ายของบรรดาวิสุทธิชนและนครอันเป็นที่รักไว้ และไฟก็ได้ลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสีย และมารซึ่งได้ล่อลวงพวกเขานั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จจะอยู่นั้น และพวกเขาจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์ วิวรรณ์ 20:7-10

สัตว์ร้าย (ตำแหน่งสันตะปาปา) ซึ่งเป็นอำนาจที่สองในบรรดาสามอำนาจที่นำโลกไปสู่อาร์มาเก็ดดอน และผู้พยากรณ์เท็จ (สหรัฐอเมริกา) ซึ่งเป็นอำนาจที่สามในบรรดาสามอำนาจนั้น ต่างก็ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ภายหลังประวัติศาสตร์แห่งกางเขน และทั้งสองก็ถูกทำลายในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์.

และสัตว์ร้ายนั้นถูกจับไว้ และพร้อมกับมัน ผู้เผยพระวจนะเท็จผู้ซึ่งได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้ามัน โดยการอัศจรรย์เหล่านั้นเขาได้ล่อลวงบรรดาผู้ที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบรรดาผู้ที่มีสสารรูปของมัน คนทั้งสองนี้ถูกโยนทิ้งเป็นลงไปในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน วิวรรณ์ 19:20

เมื่อดาเนียลเลือกใช้คำภาษาฮีบรูว่า "continual" เป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา (ซาตาน) เขาได้เลือกคำที่ชี้ให้เห็นว่าเป็นซาตานนั่นเองที่ได้ต่อสู้กับพระเจ้าอย่างต่อเนื่องอยู่เสมอ ส่วนอำนาจอีกสองประการนั้นมีบทบาทในการทำสงครามต่อสู้กับพระเจ้าเพียงในช่วงเวลาที่กำหนดไว้เท่านั้น การที่ดาเนียลเลือกใช้คำว่า "tamid" (continual) จึงเป็นไปได้โดยเจตนาและถูกต้องแม่นยำ

ขณะที่คำบรรยายของอิสยาห์เกี่ยวกับบริบทที่มีแก่บรรดาผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเทพวิญาณแห่งความว่าง ลึกลงเหนือเขาเหล่านั้น และทรงปิดตาของเขา ดำเนินต่อเนื่องจากบทที่ยีสืบแปดไปสู่บทที่สามสิบ เขาได้บันทึกไว้ว่า:

บัดนี้จงไป เขียนเรื่องนี้ไว้ต่อหน้าพวกเขาบนแผ่นจารึก และบันทึกไว้ในหนังสือ เพื่อให้เป็นพยานสำหรับกาลภายหน้าเป็นนิตย์สืบไป ว่าชนชาตินี้เป็นชนชาติขบถ เป็นบุตรที่มูสา เป็นบุตรที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งกล่าวแก่ผู้ทำนายนว่า "อย่าทำนายน" และกล่าวแก่ผู้เผยพระวจนะว่า "อย่าพยากรณ์สิ่งที่คุณต้องแก่เรา จงกล่าวสิ่งอ่อนหูแก่เรา จงพยากรณ์สิ่งลวง จงหลีกเลี่ยงออกไปจากทาง จงเบี่ยงออกจากรรรคา จงให้อองศ์บริสุทธิแห่งอิสราเอลพ้นไปจากเบื้องหน้าเรา" เพราะฉะนั้น อองศ์บริสุทธิแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า "เพราะเจ้าทั้งหลายดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบิบบังคับและความคดโกง และพึงพาสังเหล่านั้น ฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่พวกเจ้าเหมือนรอยร้าวที่พร้อมจะพัง ซึ่งโป่งนูนออกในกำแพงสูง การพังทลายของมันมาถึงอย่างฉับพลันในพริบตาเดียว และพระองค์จะทรงทำลายมันเหมือนการแตกของภาชนะดินของช่างหม้อ ซึ่งแตกเป็นเสียง ๆ โดยไม่ทรงปราณี จนในซอกที่แตกนั้นจะหาเศษภาชนะสักชิ้นหนึ่งก็ไม่ได้ สำหรับสืบไฟจากเตา หรือวักน้ำจากบ่อ" เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ อองศ์บริสุทธิแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า "ในการหันกลับและการสงบ เจ้าทั้งหลายจะได้รับความรอด ในความเจียมสงบและในความวางใจจะเป็นกำลังของเจ้า" แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอม อิสยาห์ 30:8-15

"แผ่นจารึก" ที่ได้มีเขียนไว้ นั่น คือแผ่นจารึกในพระธรรมฮาบากุก บทที่สอง ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อให้บรรดาผู้ที่อ่านสามารถ "วิ่ง" และเผยแพร่ข่าวสารได้ "หนังสือ" ซึ่งได้ "บันทึก" เรื่องของ "แผ่นจารึก" นั้น คือพระธรรมฮาบากุก "แผ่นจารึก" จาก "หนังสือ" ของฮาบากุก เป็นภาพแทนของกระบวนการทดสอบซึ่งสำแดงให้เห็นถึง "ชนชาติที่กบฏ บุตรที่มูสา บุตรที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระยาห์เวห์" "ชนชาติที่กบฏ" ซึ่งปฏิเสธที่จะ "ฟัง" นั้น คือบรรดาผู้ที่กล่าวถึงในเยเรมีย์ ผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะฟังเสียงแตรของยามเฝ้า.

เรายังได้ตั้งคนยามไว้เหนือพวกเจ้า โดยกล่าวว่า “จงฟังเสียงแตรเกิด” แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า “เราจะไม่ฟัง” เยเรมีย์ 6:17

พวกกบฏคือบรรดาผู้ที่อยู่ในประวัติศาสตร์ของอิสยาห์ และในประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ด้วย ผู้ซึ่งไม่ยอมฟัง

และพระองค์ตรัสว่า “จงไป และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินแน่ก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ และจะได้เห็นแน่ก็จริง แต่จะไม่ตระหนัก’ จงกระทำให้อใจของชนชาตินี้เฉื่อยชา และทำให้หูของเขาหนักร และปิดตาของเขาเสีย เกือบว่าเขาจะเห็นด้วยตาของตน และได้ยินด้วยหูของตน และเข้าใจด้วยใจของตน และกลับใจ และได้รับการรักษาให้หาย” อิสยาห์ 6:9, 10

กบฏหูหนวกของอิสยาห์สามารถ “ได้ยิน” แต่พวกเขาไม่ “ได้ยิน” และการที่พวกเขาปฏิเสธที่จะ “ได้ยิน” ก็ชี้ให้เห็นว่าพวกเขา “ไม่เข้าใจ” คนอธรรมของดาเนียล ซึ่งก็คือพรหมจารีโง่เขลาของมัทธิวเช่นกัน คือผู้ที่ไม่เข้าใจความรู้ที่ทวีขึ้นซึ่งเป็นภาพแทนอยู่บน “โต๊ะ” ดังที่ถูกบันทึกไว้ใน “หนังสือ” ของฮาบากุก หากกบฏหูหนวกของอิสยาห์ยอมฟัง พวกเขา ก็อาจกลับใจและได้รับการรักษาได้ แต่ใจของพวกเขาอ้วนพีเสียแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจเข้าใจข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนได้ พระเยซูทรงประทานพยานที่สองเกี่ยวกับกบฏหูหนวกเหล่านั้น

แล้วพวกสาวกก็เข้ามาทูลพระองค์ว่า “เหตุใดพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา?” พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาว่า “เพราะทรงโปรดประทานให้พวกท่านรู้จักความลับแห่งแผ่นดินสวรรค์ แต่หาได้ประทานแก่พวกเขาไม่ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะทรงประทานเพิ่มเติมแก่ผู้นั้น และผู้นั้นจะมีบริบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งที่เขาอยู่นั้นก็จะถูกเอาไปจากเขา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าเมื่อเขาดูก็ดูไม่เห็น และเมื่อเขาฟังก็ไม่ได้ยิน อีกทั้งไม่เข้าใจ และคำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในพวกเขา ซึ่งกล่าวว่า ‘เจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ และจะได้เห็นก็จริง แต่จะไม่สังเกตเห็น เพราะใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูของเขาก็หนักร และตาของเขาเขาก็ปิดเสีย เกือบว่าเขาจะเห็น หูของเขาจะได้ยิน ใจของเขาจะเข้าใจ แล้วเขาจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย’ แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะมันเห็น และหูของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะมันได้ยิน เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้พยากรณ์และคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่ แต่ก็ไม่ได้เห็น และจะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน” มัทธิว 13:10-17

ผู้มีปัญญาเข้าใจความลึกลับแห่งคำอุปมา ซึ่งเป็นความจริงที่ถูกถ่ายทอดเป็นบรรทัดแล้วบรรทัดเล่า ผู้มีปัญญาเป็นสุข เพราะเขาเห็นและได้ยิน และทั้งผู้มีปัญญาและผู้เป็นสุขนั้นต่างก็ถูกกล่าวเป็นภาพแทนไว้ในดาเนียลบทที่สิบสอง “ผู้มีปัญญา” คือผู้ที่เข้าใจ (ด้วยใจของตน) ถึงการเพิ่มพูนแห่งความรู้ ซึ่งมี “โต๊ะ” เป็นภาพแทนดังที่ได้กล่าวไว้ใน “หนังสือ” ฮาบากุก และ “ผู้เป็นสุข” คือบรรดาผู้ที่คอยอยู่

และท่านกล่าวว่า “ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของท่านเถิด เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และผนึกไว้จนถึงวาระแห่งที่สุดปลาย หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง แต่คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีผู้ใดในพวกคนอธรรมจะเข้าใจ แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ และนับตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาเนื่องนิത്യถูกยกเลิกไป และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้างถูกตั้งขึ้น จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน” ดาเนียล 12:9-13

ชาวมิสเลอไรต์เข้าใจอย่างถูกต้องว่า หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อศาสนานอกกรีต (“เครื่องถวายเนื่องนิത്യ”) ถูก “นำออกไป” ในปี ค.ศ. 508

พระพรได้ทรงสัญญาไว้แก่บรรดาผู้ที่กำลังรอคอยอยู่ในปี ค.ศ. 1843 คำว่า “มาถึง” ในข้อความตอนนั้นมีความหมายว่า “แตะต้อง” ปี ค.ศ. 1843 ได้ “แตะต้อง” ปี ค.ศ. 1844 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลง เมื่อปี ค.ศ. 1843 สิ้นสุดลง “เวลาล่าช้า” แห่งอาบาทุกก็มาถึง และได้มีการประกาศพระพรเหนือบรรดาผู้ที่รอคอยตามที่ทรงบัญชาไว้ใน “หนังสือ” ซึ่งได้กล่าวถึง “แผ่นจารึก” “หนังสือ” ของอาบาทุกได้บัญชาให้ผู้คน “รอคอย” นิमितนั้น

ดาเนียลซึ่งระบุประวัติศาสตร์แห่งปี 1798 (เวลาอวสาน) เมื่อหนังสือของท่านถูกเปิดผนึก และในเวลานั้นได้เกิดกระบวนการทดสอบสามชั้นขึ้น (ชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้ขาว และทดลอง) กระบวนการนั้นถึงบทสรุปของมันในการสำแดงประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทั้งเจ็ด ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นนั้นคือหลักหมายแห่งความจริงสามประการ ซึ่งแทนโดยความผิดหวังครั้งแรก ชาวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน และความผิดหวังครั้งใหญ่ พระพรของการมาถึงความผิดหวังครั้งแรกเป็นตัวแทนของกระบวนการทดสอบสามชั้น ณ ตอนปลายของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844.

ประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงความผิดหวังครั้งใหญ่แห่งปี 1844 เป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า มีพระพรทรงสัญญาไว้สำหรับบรรดาผู้ที่รอคอยนิมิตซึ่งได้เริ่มล่าช้า ณ ความผิดหวังครั้งแรก “คนมีปัญญา” ในดาเนียลบทที่สิบสอง คือผู้ที่ “ได้รับพระพร” และผู้ที่ “รอคอย” ส่วนคนอธรรมคือผู้ที่มิได้ “ฟัง” ด้วยใจของตน และผู้ที่มิได้ “เห็น”

ประสบการณ์ทั้งหมดของขบวนการมิลเลอไรต์ได้ถูกรายยอดไว้ในข้อพระคัมภีร์สี่ข้อนี้ของดาเนียล และข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นยังเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์แห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนด้วย

ประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์ทั้งสี่ข้อนั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจเรื่องการเพิ่มพูนแห่งความรู้ ซึ่งได้ถูกนำเสนอไว้บนแผ่นจารึกของอาบาทุก และการเพิ่มพูนแห่งความรู้ซึ่งพระเยซูทรงชี้ให้เห็น ขณะทรงสั่งสอนด้วยวิธีการแบบบรรทัดซ้อนบรรทัด พระองค์ทรงยกคำอุปมาเรื่องแล้วเรื่องเล่า เพื่ออธิบายความสลับแห่งคำพยากรณ์แก่ “บรรดาผู้มีปัญญา” ส่วน “คนอธรรม” ในดาเนียล บทที่สิบสอง ไม่เข้าใจ และใน 2 เธสะโลนิกา บทที่สอง การขาดความเข้าใจของพวกเขาถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นความเกลียดชังต่อความจริง ซึ่งนำมาซึ่งความลุ่มหลงอย่างแรงกล้า ความจริงซึ่งคนอธรรมไม่ได้รับในจดหมายของเปาโลคือ “เครื่องบูชาประจำวัน” และในข้อพระคัมภีร์ทั้งสี่ข้อของดาเนียล ความจริงเชิงพยากรณ์ที่ถูกระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจงก็คือ “เครื่องบูชาประจำวัน”

พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่าเขาทั้งหลายเป็นผู้มีพระพร และในการตรัสเช่นนั้น พระองค์ทรงเปรียบเทียบพวกเขา กับคนเหล่านั้นในอิสยาห์ที่ปฏิเสธจะมองเห็นและได้ยิน เพื่อพวกเขาจะไม่กลับใจใหม่ ผู้ที่ได้รับพระพรในดาเนียลบทที่สิบสอง คือผู้ที่รอคอย ข้อพระคัมภีร์สี่ข้อในดาเนียลบทที่สิบสอง

รวมทั้งความสำเร็จเป็นจริงของข้อเหล่านั้นในประวัติศาสตร์ของพวกเขา มิลเลอไรต์ รวมทั้งความแตกต่างจากอิสยาห์กับชนจำพวกหนึ่งที่ปฏิเสธจะได้ยินและมองเห็น และรวมทั้งการจำแนกคนสองจำพวกเดียวกันนั้นโดยพระคริสต์

ต่างก็ชี้ล่วงหน้าไปถึงประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทั้งเจ็ดซึ่งมาถึงในวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 กระบวนการทดสอบขั้นสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของพวกเขา มิลเลอไรต์ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ ความผิดหวังครั้งแรก กำลังถูกทำซ้ำอีกครั้ง บางคนจะมองเห็น และบางคนจะปฏิเสธไม่ยอมมองเห็น

“ข่าวสารทั้งปวงที่ได้ประทานมาตั้งแต่ปี 1840–1844 จะต้องถูกประกาศอย่างหนักแน่นในเวลา
เพราะมีคนเป็นอันมากที่ได้สูญเสียทิศทางของตนไป ข่าวสารเหล่านี้จะต้องส่งไปยังคริสตจักรทั้งปวง”

“พระคริสต์ตรัสว่า ‘ตาของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้ยิน
ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า
ผู้พยากรณ์และคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่ แต่ก็หาได้เห็นไม่;
และที่จะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินอยู่ แต่ก็หาได้ยินไม่’ [Matthew 13:16, 17]
ดวงตาทั้งหลายที่ได้เห็นสิ่งซึ่งได้ปรากฏในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข”

“ข่าวสารถูกประทานแล้ว และไม่ควรมีการล่าช้าในการประกาศข่าวสารนั้นซ้ำอีก
เพราะหมายสำคัญแห่งยุคสมัยกำลังสำเร็จไป งานปิดท้ายจะต้องกระทำให้เสร็จ
จะมีการกระทำพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ในเวลาอันสั้น
อีกไม่นานจะมีข่าวสารถูกประทานตามการทรงแต่งตั้งของพระเจ้า ซึ่งจะขยายขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง
แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในสวนของตน เพื่อให้คำพยานของตน” Manuscript Releases, เล่ม 21, 437.

วิลเลียม มิลเลอร์ได้รับการทรงนำโดยทูตสวรรค์ให้เข้าใจว่า “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์”
เป็นสัญลักษณ์ของโรมนอกศาสนา ชิสเตอร์ไวท์ได้ยืนยันโดยตรงว่าเขาเข้าใจเรื่องนั้นถูกต้อง
ความเข้าใจนั้นซึ่งได้ถูกนำเสนอไว้บน “แผ่นจารึก” ที่กล่าวถึงใน “หนังสือ” ของฮาบากุก เป็นสิ่งที่
“มีไว้สำหรับกาลภายหลัง” การคลายผนึกของ “หนังสือ” นั้นสำแดงว่าเป็น “บุตรที่ภักดีและมูสา” “บุตร”
เป็นสัญลักษณ์ของชนรุ่นสุดท้าย ดังนั้น “กาลภายหลัง”
ในข้อความตอนของอิสยาห์จึงถูกระบุไว้โดยเฉพาะว่าเป็นยุคสุดท้ายของการพิพากษาเพื่อการไต่สวน

อิสยาห์กล่าวว่า “บุตรที่มูสา” จะปฏิเสธข่าวสารเชิงพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอไว้บน “ตาราง” ซึ่งถูกบันทึกไว้ใน
“หนังสือ” เพราะพวกเขา กล่าว “แก่ผู้ทำนายว่า อย่าเห็นเลย และแก่ผู้พยากรณ์ว่า
อย่าพยากรณ์สิ่งซึ่งถูกต้องแก่เรา จงกล่าวสิ่งซึ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์สิ่งล่อลวงเกิด” ในปี 1863
ลาโอติเซียแอตเวนต์สได้เริ่มกระบวนการที่ทวีความรุนแรงขึ้นในการทำให้คำร้องขอของบุตรที่มูสาสำเร็จ
งานนั้นอิสยาห์นำเสนอว่าเป็นการปฏิเสธทางเก่าแห่งรากฐานของมิลเลอร์ไรต์ เพราะพวกเขา กล่าวว่า
“จงหลีกเลี่ยงจากทาง จงเบี่ยงออกจากมรรคา จงให้พระองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลพ้นไปเสียจากต่อหน้าเรา”
มรรคาซึ่งเป็นทางนั้น คือทางเก่าของเยเรมีย์!

พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนั้ว่า “จงยืนอยู่ตามหนทางทั้งหลาย และจงมองดู และจงถามถึงวิถีโบราณว่า
ทางอันดีอยู่ที่ไหน แล้วจงดำเนินในทางนั้น
แล้วเจ้าทั้งหลายจะพบความสงบพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณของเจ้า แต่พวกเขา กล่าวว่า
เราจะไม่ดำเนินในทางนั้น” เยเรมีย์ 6:16

การที่ “บุตรที่มูสา” ปฏิเสธ “วิถีโบราณ” ของเยเรมีย์ คือการปฏิเสธข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน
ซึ่งเป็นที่ยังจะพบ “การหยุดพัก” และยังเป็น “การหยุดพักและการชโลมกำลัง” ที่พวกเขาไม่ยอมฟังในอิสยาห์
ซึ่งก็คือการชโลมกำลังของข่าวสารฝนชุกปลายด้วย ข่าวสารนั้นคือข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน
ซึ่งถูกนำเสนอไว้ในประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอร์ไรต์ และถูกพรรณนาไว้บน “แผ่นตาราง” ที่ถูกกล่าวถึงใน
“หนังสือ” การที่บุตรที่มูสาปฏิเสธข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน
ถูกแสดงให้เห็นโดยความปรารถนาของพวกเขาที่จะ “ให้พระองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเลิกอยู่ต่อหน้า” พวกเขา
นิมิตแรกของเอลเลน ไวท์ ซึ่งอัลฟาและโอเมก้าจะต้องใช้เป็นภาพแทนของอาสานอย่างแน่นอน
ได้ระบุถึงของคนชอบธรรมไว้ โดยชี้ให้เห็นแสงสว่าง ณ จุดเริ่มต้นของวิถีนั้น และว่าผู้ใดเป็นผู้ทรงนำ
“คนมีปัญญา” ไปจนถึงที่สุดปลายทางนั้น

“พวกเขามีแสงสว่างอันเจิดจ้าตั้งอยู่เบื้องหลัง ณ ตอนต้นของทางนั้น ซึ่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกข้าพเจ้าว่าเป็น ‘เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน’ แสงสว่างนี้ส่องตลอดแนวทางนั้น และให้ความสว่างแก่เท้าของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่สะดุด”

“หากพวกเขาจับตาของตนไว้ที่พระเยซู ผู้ทรงอยู่เบื้องหน้าพวกเขา ทรงนำพวกเขาไปยังนคร พวกเขาก็ปลอดภัย แต่ไม่นานนัก บางคนก็อ่อนล้า และกล่าวว่า นครนั้นยังอยู่อีกไกลมาก และพวกเขาคาดหวังว่าจะได้เข้าไปถึงก่อนหน้านั้น แล้วพระเยซูจะทรงหนุนใจพวกเขาโดยทรงชูพระกรขวาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ขึ้น และจากพระกรของพระองค์ก็มีแสงสว่างส่องออกมา โบกไหวอยู่เหนือคณะผู้รอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ และพวกเขาก็ร้องว่า ‘อัลเลลูยา!’ ส่วนคนอื่น ๆ ได้ปฏิเสธแสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาอย่างผลิผลาม และกล่าวว่า ไม่ใช่พระเจ้าที่ได้ทรงนำพวกเขาออกมาไกลถึงเพียงนี้ แสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาก็ดับลง ปลอ่ยให้เท้าของพวกเขาอยู่ในความมืดมิดอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาก็สะดุด สูญเสียการมองเห็นหลักชัยและพระเยซู และตกจากทางลงไปสู่โลกเบื้องล่างอันมืดมิดและชั่วร้าย”
Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ในเบื้องต้นและในบั้นปลาย สิ่งนั้นคือความสว่างแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน คือพระเยซู (องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล) ผู้ซึ่งพวกเขาปรารถนาให้เลิกอยู่เบื้องหน้าพวกเขา ความสว่างจากพระกรอันรุ่งโรจน์ข้างขวาของพระเยซูคือความสว่างแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน ดังที่ได้แสดงไว้บน “แผ่นจารึก” ซึ่งได้ถูกกล่าวถึงใน “หนังสือ” การที่ “บุตรแห่งความมูสา” ปฏิเสธข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนของพระคริสต์ และปฏิเสธทางซึ่งพวกเขาจะต้องดำเนินบนนั้น ได้นำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่พวกเขา เมื่อพวกเขาตกจากทางนั้น “กำแพงสูง” ที่ถูกทำลายลงอย่างฉับพลัน คือ “กำแพง” แห่งการแยกระหว่างคริสต์จักรกับรัฐ ซึ่งถูกทำลายลงเมื่อกฎหมายอันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงมาถึง การพิพากษานั้นมา “โดยฉับพลันทันที” และจะเป็น “ตุลาการแตกของภาชนะของช่างปั้นหม้อซึ่งถูกทุบจนแหลกเป็นชิ้น ๆ” นี่คือการพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับการกลับสัญลักษณ์ของชาติแดนแห่ง “เครื่องบูชาประจำวัน” ให้กลับหัว และระบุว่าสิ่งนั้นเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์

แท้จริง

การกลับเอาสิ่งทั้งหลายให้ตาลปัตรของท่านทั้งหลายจะถูกถือเสมือนเป็นดินเหนียวในมือช่างปั้นหม้อ เพราะผลงานจะกล่าวถึงผู้ที่สร้างมันว่า “เขามีได้สร้างข้าพเจ้า” ได้หรือ? หรือสิ่งที่ถูกปั้นแต่งจะกล่าวถึงผู้ที่ปั้นแต่งมันว่า “เขาไม่มีความเข้าใจ” ได้หรือ? อีซยาห์ 29:16

“สิ่งถวายเนื่องนิത്യ”

คือความจริงเชิงพยากรณ์ที่เชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์ทั้งสองในดาเนียลบทที่สิบสองเข้าด้วยกัน ซึ่งชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนธรรมดา กับคนมีปัญหา “สิ่งถวายเนื่องนิത്യ” คือความจริงที่ผู้ซึ่งได้รับความลุ่มหลงอย่างแรงกล้าใน 2 เธสะโลนิกาเกลียดชัง “สิ่งถวายเนื่องนิത്യ” เป็นตัวแทนความปรารถนาของ “บุตรทั้งหลายผู้มูสา” ที่จะให้องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเลิกไปให้พ้นทางของพวกเขา และการลงโทษของพวกเขาถูกเป็นภาพแทนด้วยการทุบภาชนะของช่างหม้อให้แตก และสิ่งที่เหลืออยู่นั้นเป็นภาพประกอบถึงสภาพแห่งความพินาศของหญิงพรหมจารีโง่เขลา เพราะท่ามกลางชั้นส่วนที่แตกหักและยังเหลืออยู่ของภาชนะช่างหม้อที่แตกละเอียดนั้น “จะหาไม่ได้” แม้แต่ “เศษภาชนะสักชิ้นหนึ่งสำหรับคืบไฟจากเตา หรือสำหรับตักน้ำจากบ่อ”

ทั้ง “ไฟ” และ “น้ำ” ล้วนเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นเดียวกับน้ำมันในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน
เมื่อเสียงร้องยามเที่ยงคืนมาถึงอย่างฉับพลันในชั่วขณะเดียว
ดั่งที่เกิดขึ้นในการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1844 ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่ “บุตรผู้มสา”
จะหาน้ำมันใด ๆ ได้เลย (คือน้ำหรือไฟ) พวกเขาถูกเรียกให้ “กลับมา” หลังจากความผิดหวังครั้งแรก
เช่นเดียวกับเยเรมีย์ แต่พวกเขาปฏิเสธ

เมื่อข้าพระองค์พบพระวณะของพระองค์ ข้าพระองค์ก็รับประทานพระวณะนั้น
และพระวณะของพระองค์เป็นความชื่นบานและความโสมนัสแห่งใจของข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ได้ถูกเรียกตามพระนามของพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา
ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในที่ประชุมของคนเยาะเย้ย และมีได้เปรมปรีดี
ข้าพระองค์นั่งอยู่แต่ลำพังเพราะพระหัตถ์ของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความกริ้ว
เหตุใดความเจ็บปวดของข้าพระองค์จึงต่อเนื่องไม่สิ้นสุด และบาดแผลของข้าพระองค์จึงรักษาไม่หาย
ซึ่งไม่ยอมรับการรักษา พระองค์จะทรงเป็นแก่ข้าพระองค์อย่างคนหลงลืม และอย่างไรที่เหือดแห้งไปหรือ
เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ากลับมา เราจะพาเจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา
และถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐออกจากสิ่งเลวทราม เจ้าย่อมจะเป็นดังปากของเรา ให้เขาทั้งหลายกลับมาหาเจ้า
แต่เจ้าอย่ากลับไปหาเขา และเราจะกระทำให้เจ้าเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์อันมั่นคงแก่ชนชาตินี้
และเขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า
เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอดและเพื่อช่วยเจ้าให้พ้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
และเราจะช่วยเจ้าจากมือของคนชั่ว และจะไถ่เจ้าจากมือของคนโหดร้าย เยเรมีย์ 15:16–21

เยเรมีย์เป็นตัวแทนของผู้ที่กลับมาภายหลังความผิดหวังครั้งแรก ผู้ซึ่งเข้าสู่งานแห่งการแยก
“ของมีค่าออกจากของเลวทราม” เพื่อจะ “ยืนอยู่ต่อพระพักตร์” องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นดัง “พระโอษฐ์”
ของพระองค์ พวกเขาคือผู้ที่ดาเนียลบทยที่เก่าเป็นตัวแทนไว้ คือผู้ที่เข้าใจสภาพอันกระจัดกระจายของตน
และภายหลังนั้นได้อธิษฐานคำอธิษฐานตามเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก พวกเขาคือผู้ที่ดาเนียล เยเรมีย์
และยามเฝ้าของฮาบากุกเป็นตัวแทนไว้ ซึ่งถูกนำมาเปรียบเทียบ “บุตรที่มสา” “บุตรที่มสา” นั้นยังเป็นผู้ที่
“องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” ทรงเรียกด้วย เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ในการกลับมาและการหยุดพัก
เจ้าทั้งหลายจะรอด ในความสงบและในความวางใจจะเป็นกำลังของเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอม”

อัญมณีของมิลเลอร์คือความจริงทั้งหลายที่ถูกแสดงไว้บนแผ่นจารึกของฮาบากุก
ซึ่งเป็นตัวแทนของบททดสอบแห่งข่าวสารเสียงร้องเที่ยงคืนที่ก่อให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวก
สัญลักษณ์ของการกบฏที่สำแดงออกมาต่อต้านอัญมณีเหล่านั้นคือ “เครื่องบูชาประจำวัน”
มิลเลอร์มีความถูกต้องในความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับ “เครื่องบูชาประจำวัน”
แต่ความเข้าใจของเขาถูกจำกัดด้วยประวัติศาสตร์ที่เขาดำเนินชีวิตอยู่
และบัดนี้อัญมณีซึ่งเขาเคยใช้วางไว้บนโต๊ะกลางห้องของเขา กำลังส่องประกายสว่างกว่าที่เคยเป็นอยู่ถึงสิบเท่า
เมื่อครั้งที่มิลเลอร์วางอัญมณีเหล่านั้นไว้บนโต๊ะของเขาเป็นครั้งแรก
บัดนี้อัญมณีเหล่านั้นอยู่ในผอบที่ใหญ่กว่าเดิม
เพราะผอบนั้นบัดนี้เป็นตัวแทนไม่เพียงแต่พระคัมภีร์ดังเช่นในสมัยของมิลเลอร์เท่านั้น
แต่บัดนี้ยังเป็นตัวแทนทั้งพระคัมภีร์และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ด้วย

พยานทั้งสองนี้เองที่ก่อให้เกิดแสงสว่างแห่งการทดสอบในวาระสุดท้าย
และพยานทั้งสองนี้เองที่กลายเป็นสมรภูมิสำคัญยิ่งในวาระสุดท้าย มิลเลอร์ได้เห็นการต่อสู้
เพราะในความฝันของเขา พวกเขาได้นำหีบของเขาไป (คือพระคัมภีร์) และฉีกทำลายเสีย ยอห์น

ซึ่งเป็นตัวแทนของ “บรรดาผู้มีปัญญา” ในวาระสุดท้าย “อยู่ที่เกาะที่เรียกว่าปัทมอส เพราะพระวณะของพระเจ้า และเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์”

ยอห์นกำลังถูกข่มเหงเพราะเชื่อในข่าวสารของทั้งพระคัมภีร์และงานเขียนของ Ellen White.

เราจะพิจารณาความจริงทั้งหลายซึ่งได้รับการนำเสนอโดยนิมิตแห่งแม่น้ำอูโล อันถูกเปิดผนึกในปี 1798
ต่อไปในบทความถัดไป

“เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต เว้นแต่เราจะลี้มทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำเรา
และคำสอนของพระองค์ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาในอดีตของเรา” Life Sketches, 196.